

Usnesení Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 10. listopadu 2016 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Dublin District Court – Irsko) – trestní řízení proti Owenu Pardueovi

(Věc C-321/16) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Listina základních práv Evropské unie — Preambule a články 6, 20, 41, 47 a 48 — Pravomoci vnitrostátního orgánu činného v trestním řízení — Absence uplatňování unijního práva — Článek 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora — Zjevný nedostatek pravomoci Soudního dvora“

(2017/C 063/17)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Dublin District Court

Účastník původního trestního řízení

Owen Pardue

Výrok

Soudní dvůr Evropské unie zjevně nemá pravomoc k zodpovězení otázek položených rozhodnutím Dublin District Court (okresního soudu v Dublinu, Irsko) ze dne 27. května 2016.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 279, 1.6.2016.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgericht Berlin (Německo) dne 16. listopadu 2016 – Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH v. Spolková republika Německo

(Věc C-577/16)

(2017/C 063/18)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgericht Berlin

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH

Žalovaná: Spolková republika Německo

Předběžné otázky

1. Musí být článek 1 ve spojení s přílohou I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ⁽¹⁾ ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství vykládán v tom smyslu, že výroba polymerů a zejména polykarbonátu v zařízeních o výrobní kapacitě větší než 100 t denně spadá pod činnost, která je v ní uvedena, jmenovitě pod množstevní výrobu organických chemikálií krakováním, reformováním, částečnou nebo celkovou oxidací nebo podobnými postupy?

2. V případě kladné odpovědi na první otázku: Má provozovatel takového zařízení nárok na bezplatné přidělení emisních povolenek na základě přímého použití ustanovení směrnice 2003/87/ES a rozhodnutí Komise 2011/278/EU⁽²⁾, pokud bezplatné přidělení emisních povolenek nepřichází podle vnitrostátního práva v úvahu pouze proto, že dotčený členský stát nezahrnul zařízení na výrobu polymerů do oblasti působnosti vnitrostátního zákona, kterým byla směrnice 2003/87/ES provedena, a tato zařízení se pouze proto neúčastní obchodování s emisemi?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, s. 32).

⁽²⁾ Rozhodnutí Komise ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (Úř. věst. L 130, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Consiglio di Stato (Itálie) dne 23. listopadu 2016 – Enzo Buccioni v. Banca d'Italia

(Věc C-594/16)

(2017/C 063/19)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Consiglio di Stato

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Enzo Buccioni

Odpůrkyně: Banca d'Italia

Předběžné otázky

- 1) Není zásada transparentnosti, jež je jasně zakotvená v článku 15 konsolidovaného znění Smlouvy o Evropské unii, pokud jde o její závazný obecný cíl, je-li (tato zásada) chápána v tom smyslu, že může být regulována právními nebo jinými rovnocennými předpisy stanovenými v odstavci 3, jejichž obsah by mohl být projevem příliš široké diskreční pravomoci, která nemá právní základ v nadřazeném prameni evropského práva, podle kterého je nezbytné stanovit minimální zásady, od kterých se nelze odchýlit, v rozporu s podobným omezujícím záměrem v oblasti evropských právních předpisů týkajících se dohledu nad úvěrovými institucemi, a to do té míry, že samotnou zásadu transparentnosti zbavuje smyslu i v případě, kdy zájem na přístupu souvisí se základními zájmy žadatele, které jsou zjevně srovnatelné se zájmy, ve prospěch kterých platí výjimky z příslušných omezení v dané oblasti?
- 2) Nemají být v důsledku toho čl. 22 odst. 2, jakož i čl. 27 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, který svěřuje Evropské centrální bance zvláštní úkoly, pokud jde o politiky týkající se dohledu nad úvěrovými institucemi⁽¹⁾, vykládány jako nikoli výjimečné případy, ve kterých se lze odchýlit od nepřístupnosti dokumentů, avšak jako předpisy, které je třeba vykládat ve světle širšího účelu článku 15 konsolidovaného znění Smlouvy o Evropské unii, a které jsou jako takové založeny na obecné zásadě unijního práva, podle které přístup k dokumentům nelze omezovat, v souladu s rozumnou a přiměřenou rovnováhou potřeb úvěrového sektoru se základními zájmy strádatele, který se dostal do situace *burden sharing*, a to v závislosti na relevantních okolnostech zjištěných orgánem dohledu, který má organizační charakteristiky a pravomoci v daném odvětví podobné těm, které má Evropská centrální banka?